

Wij zijn nauwelijks als Christenartsen met de studie van deze vragen en zo vele andere begonnen, en volgens meer dan één arts kan van een christelijke geneeskunst geen sprake zijn, tenzij de geneeskunde een christelijk wijsgerig fundament heeft, en niet voordat een christelijke anthropologie en psychologie zijn verschenen.

Ongetwijfeld is een diepere bezinning noodzakelijk en voor enkele verschenen studie's kunnen we zeer dankbaar zijn, maar is een uitgewerkte theorie voorwaarde eer een christelijk geneeskundige praktijk wetenschappelijk verantwoord en uitvoerbaar is?

Ik kan het niet geloven en ik geloof het ook niet, sinds ik in mijn praktijk als zenuwarts dagelijks in aanraking kom met de religieuze moeilijkheden en diepste levensvragen van mijn patienten en sinds ik verschillende geschriften over psychotherapie en zielzorg en werken o.a. van Pfister, Paul Tournier, Lesley Weatherhead, Brillenburg Wurth en Alphonse Maeder heb gelezen en ik de conferentie te Bossey deze zomer bijwoonde, dank zij ten Kate¹⁾, die het vorig jaar in deze periodiek over de eerste bijeenkomst een verslag gaf en mij bij collega Tournier en zijn medewerkers introduceerde.

Allerlei kritiek is op Tournier en zijn werk uit te brengen, en hij is de eerste die het zal toegeven, maar ik zou die ervaring, die beroering niet gaarne in mijn leven gemist hebben en ik weet dat ik spreek namens de tien Nederlandse artsen die daar aanwezig waren.

Ik ben overtuigd, dat er mogelijkheden zijn om als medici meer aan onze roeping te beantwoorden, en dat geloof en geneeskunde veel, ja alles met elkaar te maken hebben.

De geneeskunde is ontadeld in deze en de vorige eeuw en was volkomen materialistisch en rationalistisch ingesteld, hoewel vele artsen nog het officium nobile als een roeping en charisma zien, doch wat komt er over het algemeen weinig van die edele kunst terecht, ondanks de geweldige triomphen in laboratorium en kliniek.

Welk een ontstellende devaluatie van geestelijke waarden, van de ethiek, van de eerbied voor het leven, van de persoon, ondanks een steeds groeiende belangstelling voor geestelijke hygiëne en praeventieve en sociale geneeskunde!

Overal zijn commissies benoemd en worden conferenties gehouden; socialisatie van de geneeskunde wordt verdedigd en beproefd,

¹⁾ Dr J. ten Kate: Geneeskunde van de Persoon, Geloof en Wetenschap, Afl. 1, 46e Jaargang 1948.